

Impuls Tanz några dagar i juli 2008

Wien är en märkligt lugn stad. Många rör sig långsamt. Alla (!) står stilla och väntar in grön gubbe. T.o.m. de många cyklisterna respekterar rödljus och väntar snällt även när gatan ligger öde. Många människor pratar med varandra på ett språk vars betydelse jag hjälpligt kan gissa mig till. Mozart som staty, Papageno som gata, en man i peruk går förbi mig och ser ut som om han lyckligt vandrat rakt ut ur Trollflöjten. Många sitter på café och äter jättestora bakverk. Många ensamma pratar för sig själva. Många ser glada ut. Programmet under Impuls Tanz är fullspäckt.

Jag går runt och går vilse. Nosar upp mina spår och hittar alltid fram på ett eller annat sätt. När jag blir trött sätter jag mig på något café och läser eller skriver. Tittar på människor. Funderar över livet som det är och vad som ska bli sen.

Sen går jag på föreställning. Det är svårt att byta plats. Jag är inte bekväm i "salongen". Särskilt när föreställningen/verket jag bevittnar inte berör mig eller när jag upplever att det inte finns den kvalitet i jobbet som gör att jag kan respektera verket bortom "tycke och smak". Då vill jag ta över. Hela min kropp skriker och det för mig ofattbart att inte alla hör. Jag sitter stilla men flyr i själen. Det händer när jag ser Tanz company Cervasis "Seikes" eller Roderich Madls "(SLIK)" med Silke Grabinger.

Sen ser jag Mathilde Monnier och La Ribot i "Gustavia" och glömmer allt annat. En spännande resa tillsammans med två starka, fantastiska kvinnor som har något angeläget att säga mig. Jag måste lyssna! Skärper alla sinnen. Jag har roligt. Kan spegla mig i verket och påminns om något jag glömt...

Sen går jag på föreställning igen och igen och - ser ännu ett oangeläget, tråkigt och meningslöst verk. Rusar därifrån och ser Jean Luc Ducourts "WORKS by 3/1 I belong to no repertoire". Den klassiska balettens vokabulär frikopplad från den klassiska dramatiken och estetiken, blir genuint intressant. Rörelsernas skärpa, linjer, form som lever i en märklig lätthet där varken tyngd eller massa finns. Allt ska upp ifrån...? Otroligt virtuosa dansare och musiken live på flygel av och med Alain Franco.

Sen ser jag på bildkonst och häpnar över att det samtida ser så otidsenligt ut. Som om bilderna stelnat inom den konvention gallerivärlden drar upp kring sin marknad. Bilder på rad efter varandra fungerar sällan som annat än köparens guide till sin investering. Mjuknar av Nadia Lauros "I hear voices" men blir väldigt trött av det pretentiösa i Ibrahim Quraishis "Islamic Violins. Efter att ha köat, köpt biljett, utrustat mig med skyddsglasögon och hörselskydd, tagit del av säkerhetsinstruktioner och erkänt att jag beträder föreställningsrummet på egen risk – har förväntningarna (liksom halten adrenalin) stigit skyhögt. Så börjar allt med en medioker pyroteknisk bomb. Pang! Och sedan är det slut. En ljudinstallation spelas vagt i bakgrunden. Jaha.

Sen ser jag Wim Vandekeybus och Ultima Vez föreställning Menske och får ny kraft. Har sett den förut – men det fungerar. En bra föreställning kan man se hur många gånger som helst och det är ständigt "på nytt". Lusten växer... Jag vill! Sen?

Jag vill arrendera ordens plats i språket. Jag vill ha ett långt kontrakt (livstid!) och arrendet ska

vara lågt så att jag kan ägna mig åt att utveckla språket och inte bara använda det. Med vem ska jag teckna detta avtal? (Ja, jag vet att det måste göras med mig själv. Jag kommer inte undan). Jag avskyr när saker är "på låtsas". Som om.

Mystik är däremot okey. Mystik är något som lockar tanke och kropp utöver det vanliga och är på allvar. Det där som inte låter sig definieras och som inte ens skygghet kan avhålla oss ifrån. Det är fortfarande verkligt, låter sig gärna förhålligas eller i vissa fall närmas med vånda. Tanke och känsla upptas av detta något och kräver både vilja, förstånd och minne i närmandet. Man får anstränga sig. Utan mystik blir tillvaron endimensionell. Att halka omkring ibland det ogripbara i tillvaron, är att utsätta sig. Det får man vara beredd på, där i "salongen".

Verket kräver min medverkan. Den samtida konsten vidrör uttryck som är förankrade i en samtida historieskrivning, med koder begripliga utifrån kulturell tillhörighet. Men man måste ha viljan. Med ovilligheten till upplevelse omöjlig att förutse, fjärmas jaget från det möjliga mötet. Man har tråkigt, upplever olust eller väljer bort verkets tilltal helt och hållet. Man vill inte se, vill inte höra. Man vill inte känna smaken eller lukta sig till information. Nej tack. Detta skiljer inte mötet med konsten från mötet med en annan människa eller mötet med en ny miljö. Viljan styr över våra sinnen. Men en dålig föreställning är en dålig föreställning. Inte ens stor välvilja kan ändra på det. Ja, jag sitter stilla men kroppen skriker, tanken tar paus och jag känner mig skitig.

Sen ser jag inte Thomas Hirschhorns utställning för Secession har stängt.

Sen tänker jag på att vi människor satsar vår vilja och hunger efter det ogripbara i det vi kallar insikt och kunskap. Otillfredsställelsen med, eller otillräckligheten i, det rådande är något vi delar. Allt intresse utgår från en saknad. I avsaknad av... söker jag. Vi interagerar genom att ta oss rätten att projicera våra behov på det som sker, oss emellan i kulturella uttryck eller i konstnärliga verk. Så växer vår integritet och värdighet. Konst kan ses som en överlevnadsstrategi där slumpens närvaro spelar in, där vi kan låta oss överrumplas, hänföras, äcklas, provoceras eller smekas mjukt och varsamt. Konst kan också ses som ett samhälles självbild. Så vill jag att det ska vara.

Sen tänker jag på hur många "sen" det finns. Det där kommande. Jag ska bara... Sen gör jag. Livets omvägar?

Sen reser jag hem.